

Arrest

nr. 342 050 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 februari 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.11.2024 werd ingediend door:

*Naam: J.
Voorna(a)m(en): E.
Nationaliteit: Gambia
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische partner waar hij inmiddels mee huwde, meer bepaald B.T. [...] in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, aan twee voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Aan betrokkene is werd op 15.04.2020 een inreisverbod betekend voor de duur van 8 jaar. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 05.03.2020 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 5 jaar voor 8 maanden. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C- 348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, en het gedrag dat betrokkene heeft gesteld waarmee hij de openbare orde zeer ernstig heeft verstoord, bleek een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. Het inreisverbod is is inmiddels definitief.

Op basis van bovenvermelde gegevens voldoet betrokkene dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar zou verlaten hebben. Het inreisverbod bestaat wel degelijk en heeft bindende kracht gezien de betekening.

Betrokkene kreeg het inreisverbod opgelegd omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, zoals uitvoerig gemotiveerd.

Overeenkomstig Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 indergelijke gevallen beoordeeld dient te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn vader niet kan volstaan als rechtvaardiging daarvoor. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Er

dient daarbij benadrukt te worden dat betrokkene in 2019/2020 enige tijd in detentie is geweest en na vrijstelling en betekeing van het inreisverbod van de radar verdween. Betrokkene dook terug op in 2024 nadat hij kenbaar maakte een wettelijke samenwoning te willen afsluiten met referentiepersoon. Uit het administratief rapport blijkt dat hij reeds sinds 2019 in België zou zijn, er kan niet blijken dat hij gevolg gaf aan het inreisverbod. Betrokkene woont sinds februari 2024 bij mevrouw. Mevrouw is Belgische en heeft altijd in België gewoond, zij staat al geruime tijd op eigen benen, er kan op heden geen enkele afhankelijkheid blijken van de referentiepersoon die een belemmering zou kunnen vormen voor huidige beslissing. van betrokkene. In het kader van de aanvraag werden volgende stukken voorgelegd:

- Huurovereenkomst dd. 09.11.2023 op naam van referentiepersoon en registratie dd. 20.12.2023
- Ziektekostenverzekering op naam van referentiepersoon en meneer ten laste.
- Arbeidsovereenkomst mevrouw en bestaansmiddelen
- Foto's en gesprekken via een app ter staving van de duurzaamheid van de relatie. (noot: de hartjes bij de naam van referentiepersoon hebben geen uitstaans met hoe zij toen in betrokkenes telefoon moet hebben gestaan, eens een naam nadien wordt gewijzigd, wijzigt dit over het gehele gesprek. Louder de vele hartjes op het eerste zicht houden dus geen bewijs in.)

Uit het geheel van deze elementen kan blijken dat betrokkene mevrouw leerde kennen in 2022, ruim na betekening dus van het inreisverbod aan meneer. Mevrouw is op economisch actieve leeftijd en beschikt over de nodige mentale en fysieke capaciteiten heeft om los van betrokkene haar leven verder zelfstandig te leiden in België. Omgekeerd blijkt evenmin het geval te zijn. Niets in het dossier wijst erop dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat mevrouw verder in het Rijk zou kunnen verblijven. Betrokkenen kunnen middels moderne communicatiemiddelen en bezoeken contact blijven onderhouden tijdens meneer zijn al dan niet tijdelijke afwezigheid. Uiteraard heeft onderhavige beslissing een impact op betrokkene, echter van een dermate afhankelijkheid tussen betrokkenen die tot het verblijfsrecht zou nopen, kan niet gesproken worden. Invloed op het familiale leven wordt in geval van een inreisverbod verder als gerechtvaardigd geacht.

In casu heeft betrokkene geen vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod ingediend noch bekomen. Het inreisverbod is bijgevolg van van kracht. In dit verband moet worden benadrukt dat het niet ter discussie staat dat verzoeker is onderworpen aan een inreisverbod dat definitief is, en artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat "het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt aan de vreemdeling die is onderworpen aan een inreisverbod".

Het gegeven het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 8 jaar inhoudt, heeft tot gevolg dat de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Betrokkene dient gevolg te geven aan voormeld inreisverbod dd. 15.04.2020."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het vertrouwens-, evenredigheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM.

2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 40ter Vw. geweigerd dient te worden aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 8 jaar, verleend en betekend op 15 april 2020.

Naast de voorwaarden van artikel 40ter Vw., zou verzoeker immers ook moeten voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden van artikel 3, eerste lid, 5° Vw.

Voor zover er een geldig inreisverbod zou bestaan, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, zou de aanvraag alsnog in aanmerking kunnen genomen worden voor zover er sprake zou zijn van een afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager.

Dit zou in casu niet het geval zijn, aangezien verzoekers gezinsleven met de referentiepersoon pas in 2022 zou ontstaan zijn op het moment dat hij reeds onder een inreisverbod stond.

De referentiepersoon zou aan het werk zijn, zou zelfstandig in haar levensonderhoud kunnen voorzien en geen bijzondere zorg behoeven van verzoeker, noch zou het omgekeerde blijken.

Uit niets zou dan ook blijken dat de aanwezigheid van verzoeker in België onontbeerlijk is opdat de referentiepersoon verder in België zou kunnen verblijven. Verzoeker en zijn echtgenote zouden immers via moderne communicatiemiddelen en bezoeken contact kunnen onderhouden tijdens verzoekers al dan niet tijdelijke afwezigheid.

2.1.2.

Dat het inreisverbod zijn oorsprong vindt in de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Deze richtlijn heeft als doel om “op basis van gemeenschappelijke normen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden.”

Het inreisverbod wordt er gedefinieerd als “een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit” (artikel 3, 6°).

Overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn moeten de lidstaten aan elke persoon die geen enkele wettelijke reden heeft om op het grondgebied van een lidstaat te verblijven, kenbaar maken dat deze het grondgebied moet verlaten (artikel 6), hem aanzetten om zich vrijwillig te voegen naar deze beslissing, overgaan tot diens gedwongen terugkeer indien dit noodzakelijk is (artikel 8) en hem verbieden er terug te keren en er te verblijven gedurende een periode die geval per geval wordt bepaald indien deze geen gevolg heeft gegeven aan de verplichting om terug te keren (artikel 11).

Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn verplicht de lidstaten om rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling wanneer zij de richtlijn toepassen.

De terugkeerrichtlijn (artikel 11.3) voorziet dat de lidstaten de mogelijkheid tot het opheffen of opschorten van een inreisverbod onderzoeken, wanneer een onderdaan van een derde land kan aantonen dat hij het land heeft verlaten geheel in overeenstemming met een terugkeerbesluit. De lidstaten kunnen er eveneens van afzien om een inreisverbod op te leggen en zij kunnen dit opheffen of opschorten: — in speciale gevallen, voor humanitaire redenen; — in speciale gevallen of in bepaalde categorieën, voor andere redenen.

De terugkeerrichtlijn werd omgezet door de wet van 19 januari 2012. De artikelen 74/10 tot 74/19 van deze titel hernemen voor een groot deel de maatregelen van de bovenvermelde terugkeerrichtlijn. Voor wat specifiek het opheffen van het inreisverbod betreft, voorziet artikel 74/12, § 1 Vw. dat de minister of zijn afgevaardigde het inreisverbod kan opheffen of opschorten voor humanitaire redenen.

De onderdaan van een derde land moet zijn gemotiveerde aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. De memorie van toelichting van de wet van 19 januari 2012 verduidelijkt dat één van die humanitaire redenen de gezinshereniging met een Belg kan zijn (Voorstel van wet ter wijziging van de wet van 15 december 1980 over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, Parl. Doc., Kamer, 2011-2012, n° 53-1825/1, pp. 21-22).

De verplichting om een aanvraag tot opheffing van een inreisverbod in te dienen vanuit het buitenland, spruit evenwel niet voort uit de Terugkeerrichtlijn.

Bijgevolg dient de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, beschouwd te worden als een impliciete aanvraag om de opheffing van het inreisverbod.

De eis gesteld aan een familielid van een Belg die voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging om zich naar het buitenland te begeven om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, is dus in werkelijkheid puur formeel.

Deze verplichting om de opheffing van het inreisverbod vanuit het buitenland te vragen, houdt in casu echter een gedwongen scheiding van het gezin gedurende meerdere maanden in.

Het familielid van een Belg verplichten om het grond gebied te verlaten om de opheffing van het inreisverbod te vragen die hem automatisch zal worden toegekend als hij de voorwaarden voor gezinshereniging vervult, is geenszins redelijk en evenredig en vormt een overdreven formalisme en dus een buitenmaatse hindernis voor zijn recht om een daadwerkelijk familie leven te leiden.

De overheid moet erover waken om een juist evenwicht te bereiken tussen het recht van het individu om familiebanden te kunnen onderhouden en het algemeen belang dat erin bestaat om de toegang en het verblijf van vreemdelingen op het nationaal grondgebied te controleren. Een scheiding van meerdere maanden opleggen aan leden van een gezin om louter formele redenen doorstaat het evenredigheidsonderzoek niet en is manifest onredelijk.

Bovendien is de echtgenote van verzoeker zwanger en is de aanwezigheid van verzoeker bijgevolg noodzakelijk, niet alleen om zijn echtgenote te helpen en ondersteunen tijdens de zwangerschap, doch verzoeker moet uiteraard absoluut aanwezig zijn bij de geboorte van zijn kind.

Dat de bestreden beslissing, door de aanvraag gezinshereniging van verzoeker af te wijzen louter en alleen omwille van een bestaand inreisverbod, dan ook absoluut niet redelijk en evenredig is en een schending inhoudt van artikel 8 EVRM (zie infra), het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Dat het immers geenszins redelijk is om verzoeker, die weldra vader zal worden van een Belgisch kind, te verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een opheffing van het inreisverbod te bekomen en vervolgens terug naar België te reizen, terwijl verzoeker reeds in België is en zijn zwangere echtgenote dient bij te staan.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat artikel 40ter Vw. het volgende bepaalt :

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie”.

Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) heeft betrekking op het burgerschap van de Unie (met inbegrip van de rechten en plichten verbonden aan deze hoedanigheid).

Reeds in het arrest Ruiz Zambrano heeft het Hof van Justitie een uitlegging gegeven over de toepassing van het voormelde artikel 20 van het VWEU.

Het Hof zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden onttrokken.

Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., ptn. 51 en 52; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 63; HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, ptn. 43 en 44).

Daarbij heeft het Hof aangegeven dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze

procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het voormelde artikel 20 (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., pt. 54; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76).

Uit de relevante parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (dat in wezen niet verschilt van het artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vw.) specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof (o.m. in het arrest Ruiz Zambrano) inzake het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU (zie Parl.St. Kamer, 2010- 2011, nrs. 53443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Bijgevolg bestaat er, zowel met betrekking tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet als met betrekking tot het inreisverbod waarop de bestreden weigeringsbeslissing steunt, een Unierechtelijk aanknopingspunt.

Aangezien de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, pt. 87), dient het voormelde artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 van het VWEU.

Daarbij moet ook de relevante rechtspraak van het Hof, die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 van het VWEU, in acht genomen worden. De nationale rechter moet immers, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht.

De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift, zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, pt. 21) (zie RvV, nr. 251.317 dd. 22 maart 2021).

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich aldus tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij deze een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat t.a.v. de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd werd (HvJ, K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16) :

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

2.1.4.

Dat verweerder bijgevolg grondig diende te onderzoeken of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote.

Verweerder heeft zich in de bestreden beslissing evenwel beperkt tot het vermelden dat het louter bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen, verzoekers echtgenote zelfstandig kan leven en geen van beiden bijzondere zorg zou behoeven.

In casu zou niet blijken dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding die de afgifte van een verblijfsrecht aan verzoeker zou rechtvaardigen.

Dat verweerder dan ook geenszins onderzocht heeft of verzoeker en zijn echtgenote hun relatie op een andere manier 'gestalte' kunnen geven door het onderhouden van een lange afstandsrelatie en gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen.

Noch heeft verweerder onderzocht of verzoekers echtgenote verzoeker effectief kan gaan bezoeken in Gambia, verzoeker daadwerkelijk een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod kan indienen op de bevoegde Belgische ambassade, enz.

Bovendien is de echtgenote van verzoeker zwanger en heeft zij uiteraard de zorg en bijstand van verzoeker nodig tijdens haar zwangerschap en bevalling.

Dat verweerder dan ook geenszins het dossier van verzoeker op een grondige wijze onderzocht heeft en zich dan ook beperkt heeft tot loutere stijlformules om de bestreden beslissing te motiveren.

Dat dit eens te meer blijkt uit het feit dat verweerder in de bestreden beslissing (en dan nog in vet) opmerkt : "dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn vader niet kan volstaan als rechtvaardiging daarvoor", terwijl de aanvraag gezinshereniging in casu gebeurd is met verzoekers echtgenote.

Nergens blijkt verder dat ook daadwerkelijk werd overgegaan tot een ernstige afweging wat de verwijdering van verzoeker voor zijn echtgenote zou teweegbrengen.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing poneert dat nergens uit het dossier zou blijken dat er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote die de toekenning van een verblijfsrecht aan haar zou rechtvaardigen.

Echter werd aan verzoeker evenwel nooit gevraagd om stukken of documenten voor te leggen aan de hand waarvan deze afhankelijkheidsrelatie kan worden getoetst.

Ook in de bijlage 19ter van verzoeker werd nergens vermeld dat verzoeker (nog) bewijzen diende voor te leggen van een mogelijke bestaande afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en zijn echtgenote, zodat verweerder geenszins kan oordelen dat er in casu geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou bestaan wanneer aan verzoeker nooit gevraagd dergelijke bewijzen voor te leggen welke deze relatie zouden kunnen aantonen.

Terwijl verzoeker zou hebben kunnen aantonen dat zijn echtgenote zwanger is en er dus wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze is tewerk gegaan en hij verzoeker diende uit te nodigen om eventuele bewijzen van een mogelijke afhankelijkheidsrelatie voor te leggen, aangezien dit relevant was bij de beoordeling van het dossier van verzoeker.

Door nooit aan verzoeker mee te delen dat hij dergelijke stukken diende te voor te leggen, heeft verweerder dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, nu hij geenszins op een correcte manier tot een feitenvinding kon overgaan bij gebrek aan documenten.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een analoge zaak bij arrest dd. 21 september 2023 (nr. 294 495) geoordeeld heeft dat :

"Verzoekster heeft op 18.10.2022 een aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter Vw. in functie van haar Belgische echtgenoot.

Gezien er eerder een inreisverbod van 6 jaar werd opgelegd aan verzoekster, is verweerder nagegaan of er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar echtgenoot dat haar een verblijfsrecht moet worden toegestaan.

Verzoekster haalt aan dat ze nooit gevraagd werd om stukken of documenten voor te leggen op grond waarvan deze afhankelijkheidsrelatie kon worden getoetst, ook niet aan de hand van de bijlage 19ter.

(...) In casu moet dus worden vastgesteld dat verzoekster niet gevraagd werd om documenten bij te brengen die de vereiste afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar Belgische echtgenoot zouden kunnen aantonen. Aangezien het bewijs van een zogenaamde K.A. afhankelijkheidsrelatie in geval van een inreisverbod niet voortvloeit uit wettelijke bepalingen, maar uit rechtspraak van het Hof van Justitie, staat het niet vast of verzoekster wist of diende te weten dat zij hierover stukken moest neerleggen gezien er een inreisverbod werd getroffen tav haar. Het kwam aan het bestuur toe om, indien zij dergelijke bewijzen wenste, dit duidelijk aan te geven in de bijlage 19ter of op een andere manier. Dit lijkt niet gebeurd te zijn, noch in de bijlage 19ter, noch op een later tijdstip, waardoor de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

Er kan bezwaarlijk aanvaard worden dat verweerder aan zijn zorgvuldigheidsplicht voldaan heeft als hij steunt op een administratief dossier waarin zich geen stukken kunnen bevinden die de vermelde afhankelijkheidsverhouding aantonen, aangezien verzoekster niet gevraagd werd deze over te maken.

Van een aanvrager kan geacht worden dat hij de wet kent, maar kan niet zomaar verwacht worden dat hij bekend is met de K.A.-rechtspraak van het Hof van Justitie”.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien wordt door verweerder geen enkele motivering gegeven waarom verzoeker nooit verzocht werd voorgenoemde stukken over te maken, terwijl verweerder claimt wel een onderzoek gedaan te hebben naar het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, doch zonder aan verzoeker de mogelijkheid te bieden dienaangaande documenten en/of informatie mee te delen om dit onderzoek correct en grondig te laten verlopen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.”

2.1.2. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat, om een verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, verzoeker niet enkel moet voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), maar ook moet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden hetgeen niet het geval is gelet op artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, nu hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Verder wordt erop gewezen dat om een aanvraag gezinshereniging te laten primeren op dit inreisverbod moet worden beoordeeld overeenkomstig het arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (hierna: het K.A.-arrest), of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend. Na onderzoek van de situatie van verzoeker en zijn echtgenote, stelt de verwerende partij vast dat er geen sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, zodat het recht op verblijf wordt geweigerd.

2.1.3. Verzoeker stelt dat de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschouwd moet worden als een impliciete aanvraag om de opheffing van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Hij is immers van mening dat de verplichting die deze bepaling oplegt aan het familielid om de opheffing van het inreisverbod te vragen vanuit het buitenland, dewelke hem automatisch zal worden toegekend als hij de voorwaarden voor gezinshereniging vervult, niet voortspruit uit de Terugkeerrichtlijn, puur formeel is, een gedwongen scheiding van het gezin gedurende meerdere maanden inhoudt, geenszins redelijk en evenredig is en een buitenmaatse hindernis vormt voor zijn recht om een daadwerkelijk familieleven te leiden. Hij wijst tot slot op de zwangerschap van zijn echtgenote en betoogt dat het geenszins redelijk is om verzoeker, die weldra vader zal worden van een Belgisch kind, te verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een opheffing van het inreisverbod te bekomen en

vervolgens terug naar België te reizen, terwijl verzoeker reeds in België is en zijn zwangere echtgenote dient bij te staan.

De Raad wijst op hetgeen het Hof van Justitie hierover heeft gesteld in het hiervoor reeds vermelde K.A.-arrest:

“Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing -en meer in het bijzonder het afhankelijkheidsonderzoek- blijkt dat de verwerende partij heeft gehandeld conform de leer van het K.A.-arrest. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij verder moest gaan in de beoordeling van zijn aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dan hetgeen zij heeft gedaan. Waar verzoeker wijst op de zwangerschap van zijn echtgenote, stelt de Raad vast dat het medisch attest dat ter staving daarvan bij het verzoekschrift wordt gevoegd, dateert van na de bestreden beslissing, waardoor de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. Verzoekers betoog komt voor het overige neer op wettigheidskritiek waarover de Raad zich niet kan uitspreken.

2.1.4. Daarnaast betoogt verzoeker dat de verwerende partij de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn Belgische echtgenote niet grondig heeft onderzocht. Hij stelt dat nergens blijkt dat ook daadwerkelijk werd overgegaan tot een ernstige afweging wat de verwijdering van verzoeker voor zijn echtgenote zou teweegbrengen en dat er niet afdoende over werd gemotiveerd.

Zoals reeds vastgesteld heeft de verwerende partij in casu het vereiste afhankelijkheidsonderzoek gevoerd, met als uitgangspunt hetgeen het Hof van Justitie in het K.A.- arrest heeft benadrukt, met name dat het louter bestaan van een gezinsband tussen verzoeker en zijn vader (lees: echtgenote) niet kan volstaan om hem een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen, dat *“volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden [en dat] voor een volwassene [...] een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar [is], namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is”*. Zij stelt dat dit in casu niet het geval is en motiveert daarover als volgt:

“Er dient daarbij benadrukt te worden dat betrokkene in 2019/2020 enige tijd in detentie is geweest en na vrijstelling en betekening van het inreisverbod van de radar verdween. Betrokkene dook terug op in 2024 nadat hij kenbaar maakte een wettelijke samenwoning te willen afsluiten met referentiepersoon. Uit het administratief rapport blijkt dat hij reeds sinds 2019 in België zou zijn, er kan niet blijken dat hij gevolg gaf aan het inreisverbod. Betrokkene woont sinds februari 2024 bij mevrouw. Mevrouw is Belgische en heeft altijd in België gewoond, zij staat al geruime tijd op eigen benen, er kan op heden geen enkele afhankelijkheid blijken van de referentiepersoon die een belemmering zou kunnen vormen voor huidige beslissing. van betrokkene. [...]

Uit het geheel van deze elementen kan blijken dat betrokkene mevrouw leerde kennen in 2022, ruim na betekening dus van het inreisverbod aan meneer. Mevrouw is op economisch actieve leeftijd en beschikt over de nodige mentale en fysieke capaciteiten heeft om los van betrokkene haar leven verder zelfstandig te leiden in België. Omgekeerd blijkt evenmin het geval te zijn. Niets in het dossier wijst erop dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat mevrouw verder in het Rijk zou kunnen verblijven. Betrokkenen

kunnen middels moderne communicatiemiddelen en bezoeken contact blijven onderhouden tijdens meneer zijn al dan niet tijdelijke afwezigheid. Uiteraard heeft onderhavige beslissing een impact op betrokkene, echter van een dermate afhankelijkheid tussen betrokkenen die tot het verblijfsrecht zou nopen, kan niet gesproken worden. Invloed op het familiale leven wordt in geval van een inreisverbod verder als gerechtvaardigd geacht.”

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij zich beperkt heeft tot loutere stijlformules en dat niet afdoende werd gemotiveerd over een mogelijke afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn echtgenote. Waar hij betoogt dat het onderzoek inzake de afhankelijkheidsrelatie niet grondig is gevoerd, komt het hem toe om aan te tonen welke elementen ten onrechte zouden zijn veronachtzaamd.

Dienaangaande wijst verzoeker er vooreerst op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing opmerkt : *“dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn vader niet kan volstaan als rechtvaardiging daarvoor”*, terwijl de aanvraag gezinshereniging in casu gebeurd is met verzoekers echtgenote. Echter blijkt uit het geheel van de motieven duidelijk dat er een materiële vergissing is gebeurd en dat “vader” moet worden gelezen als “echtgenote”.

Waar verzoeker daarnaast opnieuw wijst op de zwangerschap van zijn echtgenote waardoor de zorg en bijstand van verzoeker noodzakelijk is tijdens haar zwangerschap en bevalling, herhaalt de Raad dat het bewijsstuk van de zwangerschap dateert van na de bestreden beslissing en dus niet aan de verwerende partij was voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kan de verwerende partij dan ook niet verwijten om daarmee geen rekening te hebben gehouden. Verzoeker kan dit element bovendien niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker stelt dat niet is onderzocht of hij en zijn echtgenote hun relatie op een andere manier ‘gestalte’ kunnen geven door het onderhouden van een lange afstandsrelatie en gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en of verzoekers echtgenote hem effectief kan gaan bezoeken in Gambia. Echter, aangezien het niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd dat de verwerende partij, in de haar gekende omstandigheden en bij gebrek aan de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de echtgenoten, van oordeel is dat verzoeker middels moderne communicatiemiddelen en bezoeken contact kan blijven onderhouden voor de duur van het inreisverbod en dat de invloed daarvan op het familiale leven gerechtvaardigd is, komt het aan verzoeker toe om met concrete elementen aan te tonen dat hierover anders moet worden gedacht. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat het effectief onmogelijk is om een langeafstandsrelatie te onderhouden via moderne communicatiemiddelen of door bezoeken van zijn echtgenote in Gambia.

Waar verzoeker stelt dat niet werd onderzocht of hij daadwerkelijk een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod kan indienen op de Belgische ambassade, kan niet van de verwerende partij worden verwacht dat zij een onderzoek doet naar een aanvraag die nog niet werd ingediend.

Voor het overige blijkt uit zijn betoog slechts dat hij het oneens is met de beoordeling van de verwerende partij zonder meer, wat niet volstaat om ze als ondeugdelijk af te doen. Aangezien hij verder niets concreet inbrengt tegen de motieven waarop de verwerende partij haar oordeel baseert, blijven ze overeind.

2.1.5. Tot slot verwijt verzoeker de verwerende partij hem nooit te hebben gevraagd, ook niet in de bijlage 19ter, om stukken of documenten voor te leggen aan de hand waarvan de afhankelijkheidsrelatie kan worden getoetst, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. Hij wijst erop dat indien dit wel was gebeurd, hij zou hebben kunnen aantonen dat zijn echtgenote zwanger is en er dus wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn belang bij deze grief niet aantoonde. Het bij het verzoekschrift gevoegde laboverslag met de resultaten van de bloedanalyse van de echtgenote van verzoeker dateert van na de bestreden beslissing. Over deze resultaten wordt geen verdere toelichting gegeven, en de Raad kan er hoogstens uit afleiden dat het gaat om een prille zwangerschap. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij, mocht hij hierom zijn gevraagd vóór het nemen van de bestreden beslissing, dit of enig ander stuk had kunnen bijbrengen dat tot een andere besluitvorming aangaande de afhankelijkheidsrelatie had kunnen leiden.

2.1.6. Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onevenredig heeft geoordeeld. Hij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.1.7. Waar verzoeker in de hoofding van zijn middel nog de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat hij nalaat om deze vermeende schending uiteen te zetten, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.1.8. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familielevens.

2.2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Belgische echtgenote wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privélevens definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privélevens een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privélevens of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben al lange tijd een relatie, zijn gehuwd en vormen al jarenlang effectief een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker is gehuwd met een Belgische dame, met wie hij effectief samenwoont en met wie hij een duurzame levensgemeenschap wenst op te bouwen.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn echtgenote en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn echtgenote teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende

partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn echtgenote) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

2.2.2. De Raad wijst erop dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dus over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker verzocht om een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Derhalve betreft de voorliggende zaak een eerste toelating, en niet een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt.

Volgens het EHRM moet in deze situatie worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Dit impliceert dat alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar in de belangenafweging moeten worden betrokken. Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39)

Verzoeker beroept zich op zijn gezinsleven met zijn Belgische echtgenote, met wie hij effectief samenwoont en met wie hij een duurzame levensgemeenschap wenst op te bouwen. Hij stelt dat de verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt en niet motiveert wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn echtgenote. Hij betoogt dat de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hij wijst erop dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn echtgenote wordt gescheiden. Hij meent dat de bestreden beslissing dan ook disproportioneel is en het beoogde doel geenszins evenredig is met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn echtgenote teweegbrengt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een concrete en individuele beoordeling en belangenafweging inzake het gezinsleven heeft doorgevoerd in het licht van de KA-rechtspraak (zie supra). De verwerende partij heeft erkend dat de bestreden beslissing uiteraard een impact heeft op betrokkene, maar heeft in overweging genomen dat er geen afhankelijkheidsverhouding is aangetoond tussen de echtgenoten, dat betrokkenes gezinsleven met referentiepersoon pas is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, dat uit niets blijkt dat verzoekers aanwezigheid in het Rijk onontbeerlijk is opdat zijn echtgenote verder in het Rijk zou kunnen verblijven en dat de betrokkenen middels moderne communicatiemiddelen en bezoek contact kunnen blijven houden voor de duur van verzoekers afwezigheid ten gevolge van het inreisverbod.

In die optiek komt het aan verzoeker toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat er alsnog sprake is van dermate uitzonderlijke omstandigheden dat er op de verwerende partij een positieve verplichting rust om alsnog een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen, en de weigering daarvan in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Met het louter benadrukken dat hij gehuwd is met een Belgische dame met wie hij effectief samenwoont en een duurzame levensgemeenschap wenst op te bouwen toont hij dit niet aan, temeer nu hij niet aannemelijk maakt dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om hun gezinsleven in het land van herkomst verder te zetten, bijvoorbeeld via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken van zijn echtgenote.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Bijgevolg is er evenmin sprake van een schending van artikel 22 van de Grondwet.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS